

Activ 1.1: AS-IS per Showare - Estat de l'art i modelització

Assignatura

Conceptes de Sistemes de la Informació (CSI)

Curs

2022-2023 Quadrimestre de tardor

Autors

Oriol Company Carbó
Marc Duch Buechler
Andreu Orensanz Bargalló

Índex

Estat de l'art rellevant pel domini Showare	3
Modelització anticipada provisional rellevant pel domini Showare	5
2.1. Introducció a ArchiMate	5
2.2 Esquema general	6
2.3 Pre exposició	6
2.3.1 Proposta inicial i disseny	6
2.3.2 Preparar infraestructura	8
2.3.3 Muntatge	9
2.3.4 Difusió i empremta digital	10
2.4 Durant l'exposició	11
2.4.1 Apertura	11
2.4.2 Inauguració	12
2.4.3 Gestió de visites	13
2.4.4 Manteniment	14
2.4.5 Hibernació	15
2.4.6 Prorrogar l'exposició	15
2.4.7 Cloenda	16
2.4.8 Tancament	17
2.5 Post exposició	18
2.5.1 Desmuntatge, emmagatzematge i devolució	18
2.5.2 Retrospectiva	19
Referències	20

1. Estat de l'art rellevant pel domini Showare

Una exposició és una convocatòria pública on s'exposen objectes que poden ser de temàtica molt diversa com obres d'art, maquetes d'experiments científics, troballes arqueològiques, màquines antigues, entre moltes d'altres, que gaudeixen d'un determinat interès. Les exposicions es classifiquen segons l'espai on es duen a terme i el temps el qual duren en: exposicions permanents, també denominades com a museus, que són aquelles que exposen les seves peces al públic per un temps indefinit; exposicions temporals, que impliquen un període més breu, i les exposicions itinerants, mòbils o portàtils que estan dissenyades per a ser exposades en diferents llocs, fet que dona la oportunitat a més gent per a veure les obres.

Pel que fa al sentit històric i d'acord amb el seu desenvolupament sociocultural, podem dividir les exposicions pel contingut que s'exposa i el grau d'interacció amb el públic:

- Simbòliques: tenen una finalitat de glorificació religiosa i política, unida, especialment en gairebé totes les civilitzacions i cultures, al valor obtingut dels objectes.
- Comercials: vinculada al valor de la mercaderia.
- Documentals: lligada íntimament al valor científic o informatiu dels objectes utilitzat no només pels museus de caràcter científic o tècnic, si no també per tots aquells organismes i institucions que desenvolupen les seves activitats mitjançant exposicions per a la difusió de coneixements.
- Estètiques: relacionat amb el valor artístic de les obres i objectes per a crear una experiència completa a partir dels sentits.

Per altra banda, pel que fa a la naturalesa i la qualitat del material exposat, les exposicions poden ser d'objectes originals o de reproduccions, virtuals i mixtes.

Segons la disposició intencional del missatge, l'exposició pot ser de desenvolupament temàtic, on s'intenta reflexar una certa panoràmica comprensiva dels continguts; de tesi, quan s'empra un enfocament personal del missatge i dels models conceptuals per a mostrar les obres; i l'exposició contextualitzada, on s'enfoca a centrar el missatge i el fil conductor en una interrelació de valors, per a que la narració o la història de l'exposició apareguin el més clar possibles.

Finalment, pel que fa a l'extensió o densitat dels continguts, podem classificar les exposicions en:

- Generals o generalistes: conté amplies visions o panoràmiques dels objectes i continguts.
- Monogràfiques: reduïdes a un sol camp o criteri selectiu determinat.
- Polivalents: permet diversos nivells de lectura, segons diferents mentalitats, formació, edat, etc.

- Especials: l'objectiu és oferir una visió molt particularitzada, i una demostració de mitjans i conformació tècnica i escenogràfica molt especials.

Com a conclusió del què és una exposició i dels tipus que hi ha, podem dir que una exposició, sigui del tipus que sigui, té com a objectiu l'adquisició, la conservació, la investigació i l'educació dels visitants a partir del material que s'exposa.

Però com s'organitza una exposició i què garanteix el seu èxit? Doncs calen 3 aspectes essencials als quals considerar: la localització, la planificació i la promoció.

- Localització: el lloc on exposar dependrà de garantir que les obres que s'exposen no seran danyades i que es compta del tràfic de persones adequat. Algunes de les opcions on exposar són galeries d'art, centres culturals, associacions o establiments i botigues privades.
- Planificació: aquest aspecte és el que pot variar més depenent del què s'exposa, l'artista o artistes que són els autors de les obres, els amos de l'establiment on s'exposa, entre d'altres. Aquí s'ha de pensar com transmetre al públic el missatge de les obres, ja sigui un missatge artístic, educatiu o informatiu. Caldrà veure també els criteris de selecció del material a exposar i com col·locar-ho segons l'espai que es disposi.
- Promoció: és el pas fundamental per a què una exposició continuï: saber-la vendre. Com a pas inicial, cal informar al contactes més propers sobre l'exposició. Tot i que el local ja pot comptar d'una certa clientela, és essencial informar a la gent sobre l'exposició a partir de les xarxes socials o realitzant cartells i *flyers*.

2. Modelització anticipada provisional rellevant pel domini Showare

Per a la modelització del domini del Showare hem fet servir la disciplina d'Arquitectura de Empresa (AE), aquesta disciplina es basa en alinear persones, processos i tecnologies per tal de facilitar i millorar l'eficiència d'una empresa, o en el nostre cas, una organització encarregada de crear una exposició.

Per expressar de forma gràfica l'estructura d'una empresa encarregada d'organitzar una exposició hem utilitzat el llenguatge de modelització *ArchiMate* i l'eina de lliure disposició Archi.

2.1. Introducció a ArchiMate

ArchiMate es un llenguatge de modelització d'arquitectura empresarial (AE), l'estàndard establert per *The Open Group*, el mateix grup que promou altres llenguatges de modelització com UML i BPMN. Les principals diferències amb els altres llenguatges de modelització són la focalització en *enterprise modelling* i la "senzillesa" del llenguatge, el qual només té uns 50 conceptes.

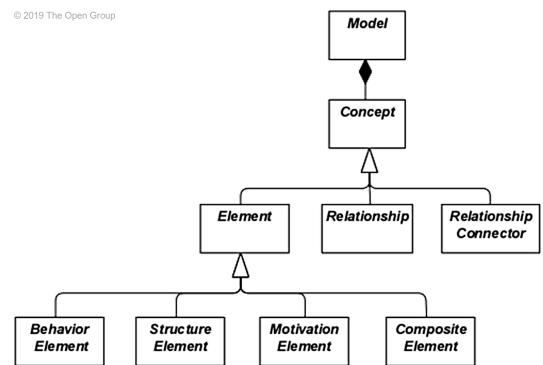

fig. 1: Jerarquia de conceptes de ArchiMate d'alt nivell

El llenguatge de *ArchiMate* defineix una estructura d'elements genèric i les relacions entre aquests. A molt alt nivell, un model pot definir-se com una col·lecció de conceptes els quals poden ser element, relacions o connexions, com mostra la figura 1.

Aquests elements poden estar especialitzats en diferents capes. Per defecte, hi ha 3 capes definides:

- **Business Layer:** Defineix els productes/serveis que s'ofereixen als clients, amb els seus processos i actors adients.
- **Application Layer:** Defineix les aplicacions i serveis que suporten el funcionament de l'empresa.
- **Techology Layer:** Defineix les diferents tecnologies i aspectes físics de la empresa.

Per al nostre model, aquesta definició d'alt nivell és suficient, però el *framework* complet d'*ArchiMate* és molt més extens.

2.2 Esquema general

El nostre model pel domini consisteix en 3 parts, el PRE, el DURANT i el POST. Cada part fa referència a una fase del cycle de vida d'una exposició. Les següents imatges mostren un esquema general i provisional sobre com aquestes tres fases es relacionen al nostre model.

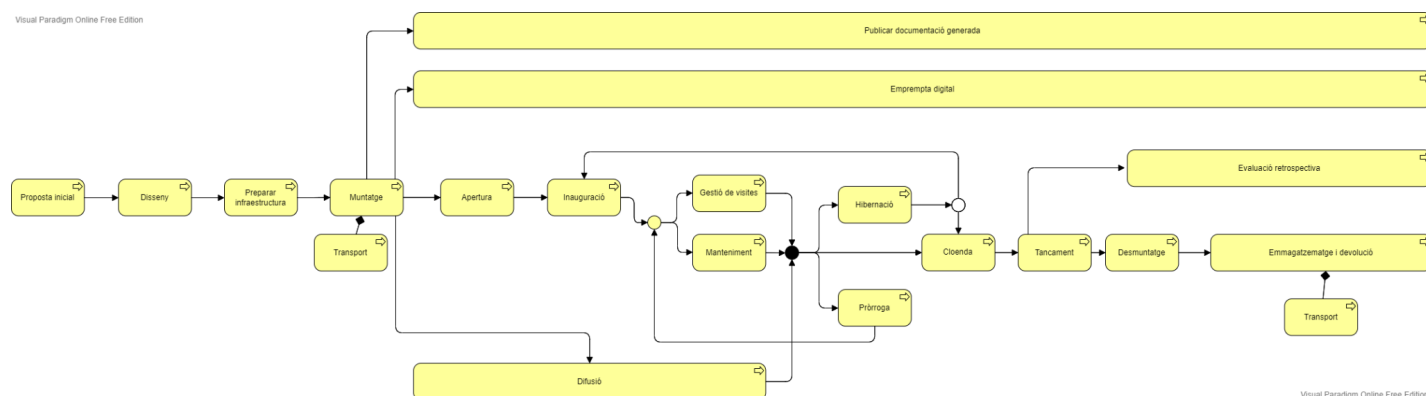

fig. 2: Diagrama del domini (PRE, DURANT i POST)

2.3 Pre exposició

La pre-exposició, com és evident, consisteix en els passos anteriors a l'obertura de l'exposició, l'inici de tota exposició. Aquesta primera part consisteix principalment en una proposta inicial la qual implica decidir el tema, les peces que formaran part de l'exposició i el disseny d'aquesta. També s'ha de tenir present el transport i el muntatge de l'exposició al lloc on aquesta serà exposada.

2.3.1 Proposta inicial i disseny

El primer pas de qualsevol exposició, és la proposta inicial, el moment en el que algú decideix crear la seva pròpia exposició. Només la proposta inicial pot estar plena de petits processos a seguir; es pot fer un estudi d'interès, per saber si hi ha interès en el tema a exposar, o per veure si és econòmicament viable recollir les diferents peces per tal de completar dita exposició o, fins i tot, decidir el temps pel qual estarà l'exposició muntada, sobretot en el cas de que es vulgui fer una exposició itinerant.

El primer aspecte que s'ha de tenir en compte al fer la proposta inicial és el tema sobre el que es vol exposar i el seu contingut. La temàtica és el *backbone* de qualsevol exposició, és el primer que veu o interpreta un possible visitant, i és l'aspecte sobre el que giraran la resta de decisions. La temàtica només és una part de l'exposició, més enllà de les peces físiques, s'ha de tenir en compte el tipus d'experiència que es vol transmetre. Segons el tipus es pot determinar si s'espera que sigui una exposició més estètica, interactiva, documental o fins i tot comercial.

Amb la temàtica i el tipus en ment, queda decidir l'abast de l'exposició. Aquest aspecte pot ser influenciat pel tamany de la "colecció personal" de la qual es parteix o de les peces atorgades per les entitats que decideixin col·laborar. Altres aspectes a tenir en compte es la raresa de les peces o la dificultat d'obtenir-les, aspectes que poden dificultar la cerca de peces o augmentar l'interès per l'exposició.

Tenint en compte el tema, el tipus i l'abast de l'exposició, es pot començar a dissenyar l'experiència del visitant i planificar els aspectes més específics i únics de cada exposició.

A l'hora de dissenyar l'exposició hi ha una llista d'aspectes a tenir en compte la qual varia segons el tipus d'exposició. Per exemple, en les exposicions més interactives potser ens interessa limitar el nombre de persones en cada sala/experiència i la forma en la que dividim els visitants pot ser un aspecte crucial per l'experiència que es vol transmetre o, fins i tot, perquè els aspectes interactius deixen de funcionar amb grups més grans; un problema que en moltes altres exposicions és menys rellevant.

La primera tasca per a la majoria d'exposicions en fase de disseny consisteix en seleccionar les peces que formaran part de dita exposició.

Amb el tema i l'abast decidit es poden anar escollint o descartant peces que potser són rellevants al tema però surten de l'abast establert. També inclou l'adquisició de noves peces no presents inicialment, ja sigui gràcies a les entitats col·laboradores, col·leccionistes privats o fins i tot altres tercers.

Amb les peces seleccionades, es pot començar a fixar el pressupost final de l'exposició, tenint en compte el valor de les peces, el cost del personal implicat (vigilants, guies, distribució/venda d'entrades, cost de transport i muntatge, etc.). També cal tenir present el cost d'una asseguradora i, si les peces són d'un valor prou significatiu, el cost de contractar una empresa de vigilància especialitzada per tal d'evitar possibles robatoris i per assegurar que les peces no es facin malbé. Si es pretén vendre l'entrada, es poden tenir en compte els possibles ingressos com a part del pressupost.

Finalment, la distribució física de l'exposició en l'espai on es munta. Es podria dir que generalment, la distribució és un aspecte menys important del disseny, però, la distribució és la forma d'expressar una narrativa dins d'un espai físic. Podem generalitzar les exposicions com a lineals o no lineals: les lineals són potser les que més es beneficien de dissenyar un cert ordre, com pot ser agrupar les peces per etapes temporals, però fins i tot les que físicament no segueixen un camí lineal han de tenir present com cada subconjunt de peces es relacionen entre si, per tal de poder crear una experiència més cohesiva a l'hora d'explorar l'espai creat. Part de la distribució també inclou els possibles elements més decoratius de l'exposició, elements que no formen part directament de l'exposició com les peces en sí, però sí formen part del conjunt que és l'exposició; això inclou sobretot l'ús de murs temporals de pladur per dividir una sala

més gran o per tenir més espai per penjar coses a les parets, la incorporació de bancs o de cordons per dirigir el pas dels visitants.

Tots aquests requeriments de l'exposició (número de peces, espai necessari, etc.), els quals sortiran durant el procés de disseny, són crucials per a poder planificar de forma eficient els propers passos previs i posteriors a la inauguració.

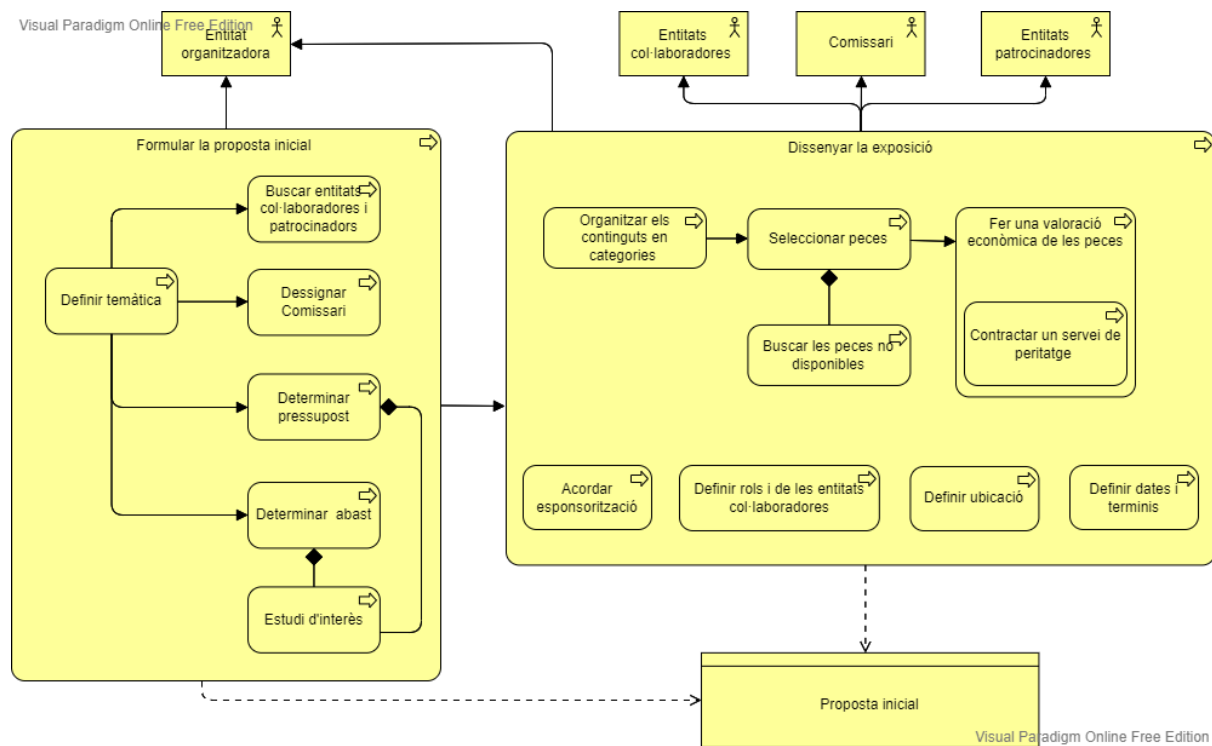

fig. 3: Diagrama proposta inicial i disseny

2.3.2 Preparar infraestructura

Amb la proposta inicial definida, es pot començar a preparar la infraestructura de l'exposició en qüestió. Arribat a aquest punt, el pressupost ja hauria d'estar decidit. Amb aquest, el primer que s'hauria de fer és contractar una assegurança per les peces. És crucial que les peces tornin als seus amos en les mateixes o millors condicions de les que estaven al rebre-les, per això també es pot fer ús de vitrines especialitzades per tal de protegir i evitar possibles robatoris.

Amb la ubicació final de l'exposició decidida, s'ha de planificar i contractar personal per a recollir i transportar les peces a la sala (o les sales) de l'exposició. Com s'ha comentat anteriorment, també és important tenir en compte el nivell de seguretat necessari i caldrà decidir si és necessari contractar una empresa privada per tal de reforçar la seguretat de les peces.

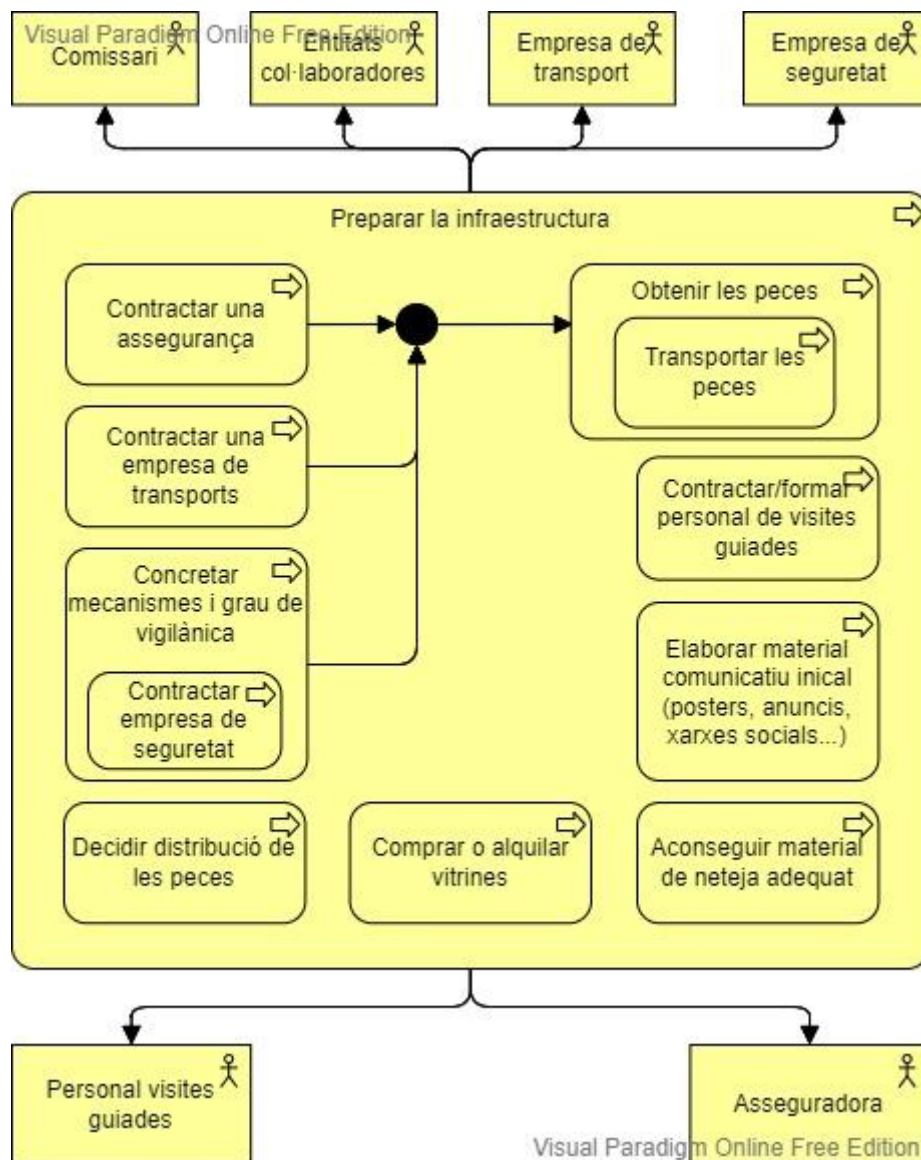

fig. 4: Diagrama preparació infraestructura

2.3.3 Muntatge

El pas final abans de l'apertura de l'exposició, el muntatge. Consisteix en col·locar les peces prèviament transportades al seu lloc dins de la sala corresponent seguint el disseny esmentat en un pas anterior. Si fes falta, el muntatge també inclou la possible construcció de murs temporals de pladur per tal de modificar la distribució de les sales més grans.

El següent pas consisteix en preparar l'estat final de les peces, és a dir muntar i armar les alarmes de les vitrines que protegeixen les peces. Muntar les paradetes o punts d'informació o, en el cas de les visites guiades, els punts d'inici i de fi i els elements necessaris per poder efectuar la guia, com pot ser els reproductors de so i els auriculars en el cas d'oferir audioguies (l'àudio de les guies com també el guió ja haurà estat

escrit/gravat anteriorment, al preparar la infraestructura o, fins i tot, en el moment del disseny).

Finalment amb les peces al seu lloc i preparades, queda etiquetar cada una amb la informació rellevant: nom, autor si en té, amo original de la peça, número identificador per tal d'ubicar els visitants si es fa servir un mapa o una audioguia, petita descripció, etc.

Com a procés independent i recurrent, tenim el servei de neteja, que més enllà de mantenir l'espai de l'exposició net al final del dia, també s'encarrega de mantenir les peces en el millor estat possible, sobretot aquelles que no estan protegides per vitrines o altres elements.

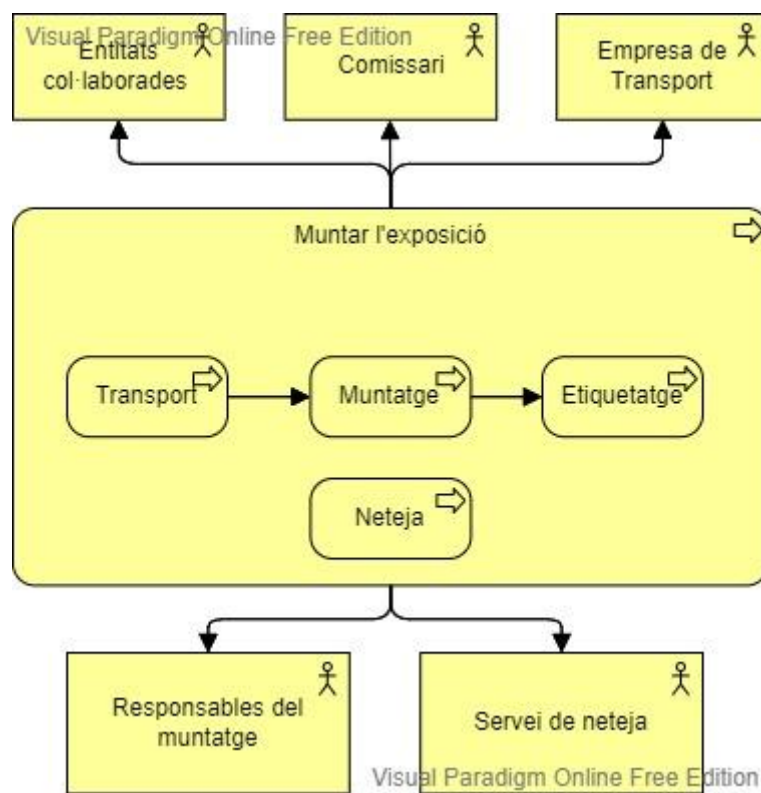

fig. 5: Diagrama muntatge

2.3.4 Difusió i empremta digital

Previ a l'apertura i amb prou antelació tenim el procés de difusió. Aquesta fase es basa en generar expectació per a la futura apertura de l'exposició. Per a assolir amb aquest objectiu tenim diferents medis per ajudar-nos, per una banda els canals més habituals com poden ser els cartells als carrers o penjats dels fanals, anuncis a la televisió o a la ràdio. Tal i com es mou el món últimament, també tenim a la nostra disposició altres vies: per una part, la creació d'una pàgina web amb la informació necessària sobre

l'exposició, com poden ser dates, col·laboradors, les peces exposades (sobretot si n'hi ha d'exclusives), els preus de les entrades, venda online o reserva d'entrades.

La pàgina no ha de ser necessàriament exclusiva per l'exposició en qüestió, es pot publicar com a sub-pàgina del recinte que acull l'exposició, una alternativa molt útil si el recinte que allotja l'exposició és prou famós.

Finalment la creació de diferents perfils per a xarxes socials, tenint en compte l'ús de cada una, per exemple, Twitter és un bon lloc per generar discussions, Instagram destaca l'aspecte visual dels elements mitjançant fotografies i Facebook que permet un conjunt de les qualitats anteriors però amb un públic diferent.

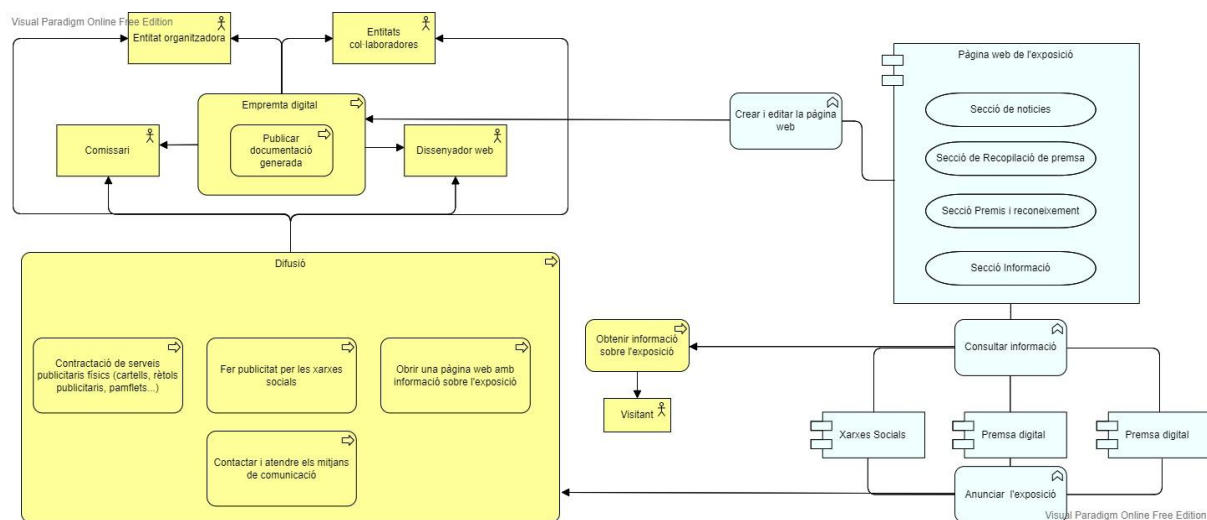

fig. 6: Diagrama difusió i empremta digital

2.4 Durant l'exposició

En aquest apartat es tracten tots aquells processos que es realitzen des de l'apertura oficial de l'exposició, que consisteix en permetre l'entrada al públic general a l'establiment on es realitza l'exposició, fins al tancament definitiu, on es posa fi a l'exposició i es tanquen les portes i, per tant, es dona pas a la fase de post-exposició.

2.4.1 Apertura

En primer lloc, l'apertura consisteix en obrir les portes de l'espai físic expositiu per tal que els clients hi puguin accedir a visitar-la. Prèviament, és important que el comissari, que és l'actor encarregat de liderar, gestionar i supervisar tots els aspectes de l'exposició, verifiqui que tot està al seu lloc per a començar l'apertura i, per tant, obrir-la al públic oficialment.

A la mateixa vegada que es realitza l'apertura, cal tenir en compte la difusió d'aquesta ja sigui per xarxes socials, premsa digital o en paper, per part de les entitats

organitzadores i col·laboradores de l'exposició. Tot això, amb l'objectiu d'atraure el màxim de visitants possible.

Pel que fa al personal que farà falta per a l'apertura, caldrà encarregats diàriament per tal d'obrir i tancar les portes i controlar els visitants que accedeixen a les instal·lacions expositives. Aquest personal el proporcionen i el gestionen les entitats col·laboradores.

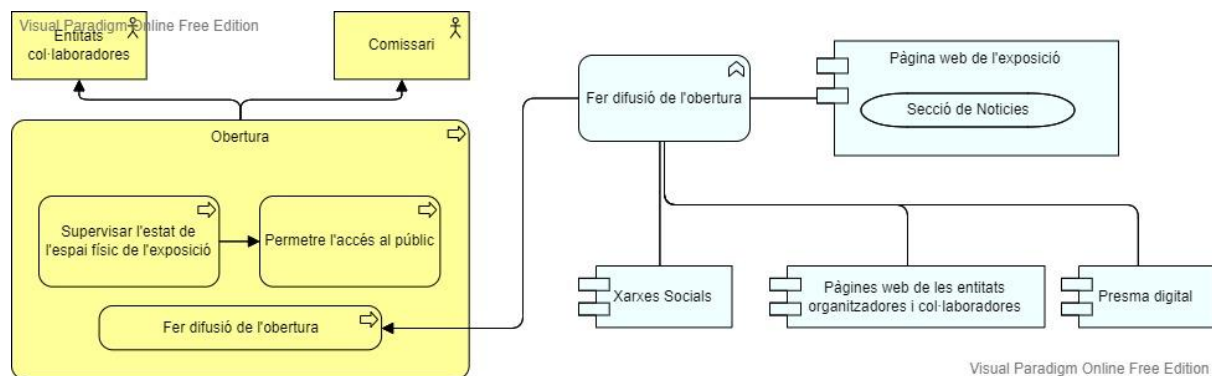

fig. 7: Diagrama apertura

2.4.2 Inauguració

La inauguració és un event que deixa constància de l'apertura oficial. És una celebració on s'obren per primer cop les portes de l'espai físic expositiu i, en aquest acte hi poden assistir autoritats de l'Ajuntament, el Govern o d'entitats diverses, com personal que hagi col·laborat en l'organització de l'exposició.

Per tal de realitzar la inauguració, cal organitzar amb suficient antelació les activitats i la gent que hi assistirà. S'haurà d'anotar una llista de convidats a l'acte i enviar invitacions, ja siguin per correu o en paper, amb prou antelació per tal que es puguin organitzar el temps per a assistir-hi. Simultàniament, caldrà organitzar les activitats per a la inauguració, ja sigui un aperitiu, un dinar o un sopar, fet que caldrà contactar amb serveis de càtering, o un col·loqui amb els organitzadors o persones col·laboradores amb la temàtica de l'exposició.

Uns dies abans d'aquest event, caldrà que el comissari i el seu personal assistent supervisi el que s'ha organitzat i que durant l'event es documenti la inauguració ja sigui amb notícies, fotografies i vídeos a la premsa o les xarxes socials de les entitats organitzadores.

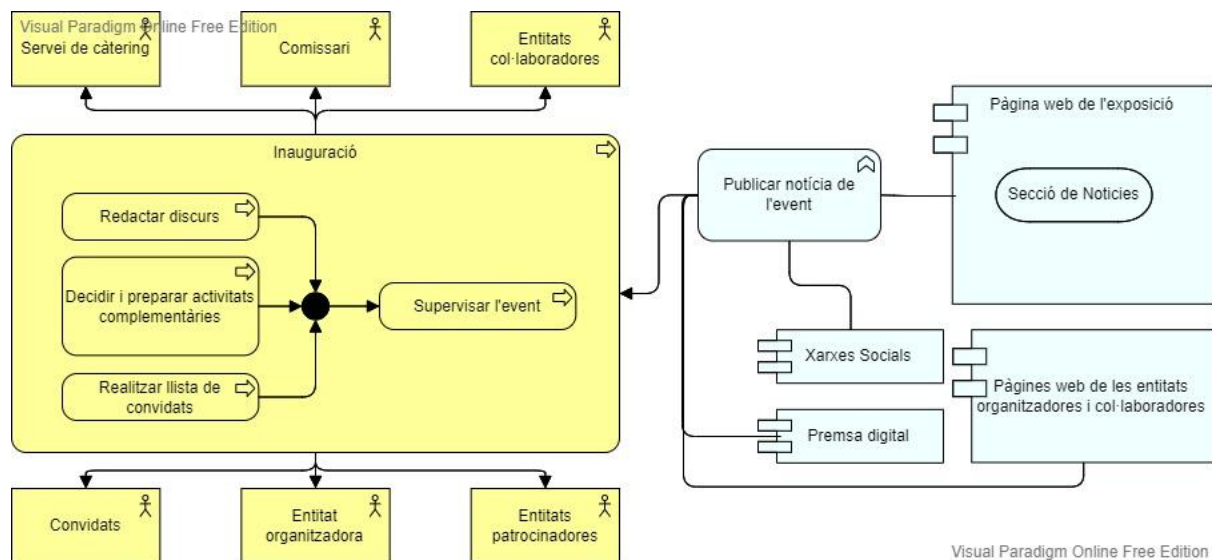

fig. 8: Diagrama inauguració

2.4.3 Gestió de visites

Seguit a la inauguració, ja donem pas oficialment a que comencin les activitats de l'exposició. Per tant es realitzaran la gestió de visites i el manteniment mentre duri l'exposició.

Pel que fa a la gestió de visites, cal que es decideixi el servei de visites que es vol oferir, ja siguin obertes, grups organitzats, serveis de guia, audioguia, etc. Si l'espectador vol una visita guiada caldrà que la reservi amb antelació. És per això que es necessita d'un sistema per a fer les reserves, ja sigui des de la pàgina web o des de via telefònica. Pel que fa a les audioguies, caldrà proporcionar prous dispositius per a tots els visitants que en vulguin.

Caldrà estudiar amb cura com oferir aquest servei ja que pot resultar difícil d'organitzar en un principi, sobretot si es presenten grups molt numerosos, on s'haurà de dividir-los per tal que puguin anar fent la visita per l'establiment còmodament sense barrar el pas a altres visitants.

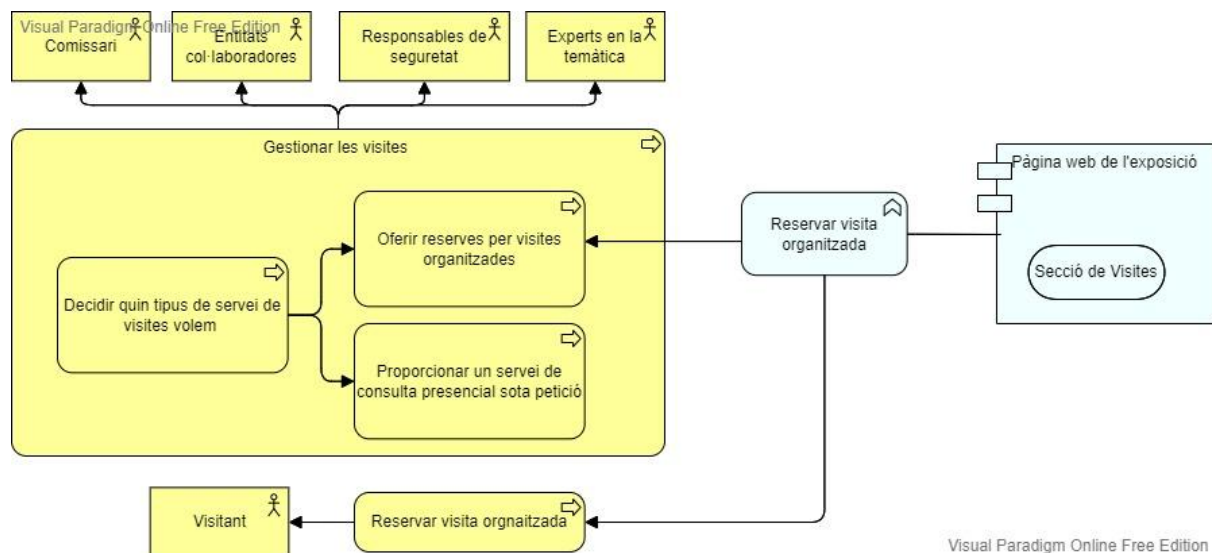

fig 9 Diagrama sobre la gestió de visites

2.4.4 Manteniment

El manteniment es basarà bàsicament en la neteja periòdica de l'establiment, ja sigui de les sales d'exposició (vitrines o peces a exposar), dels lavabos, la recepció, entre d'altres espais. Al manteniment també s'hi considera l'actualització del material promocional, tant sigui l'electrònic (pàgina web, publicitat a xarxes socials o diaris) o físic (pòsters o tríptics).

El manteniment de les obres és el que s'ha de tenir més cura. Si hi ha algun problema amb alguna peça, el comissari seria l'encarregat de contactar el propietari de la peça i l'entitat organitzadora per tal de prendre una decisió sobre reparar-la o substituir-la.

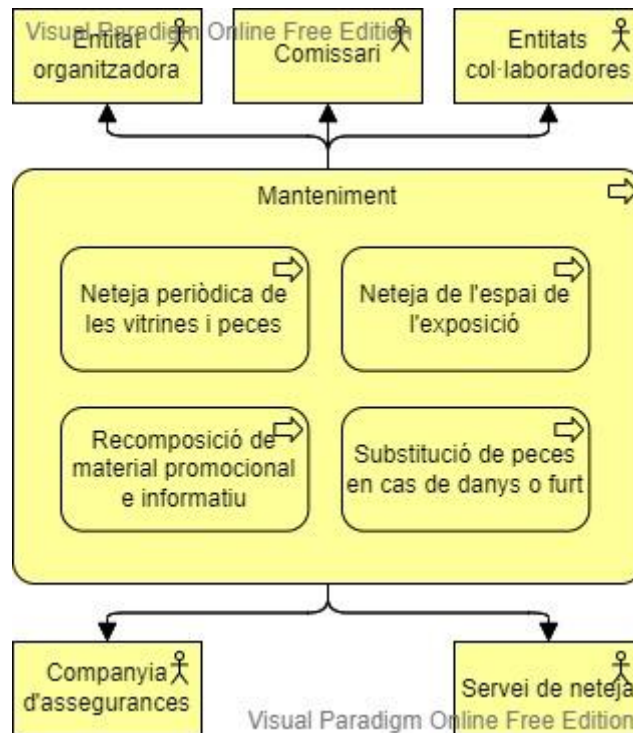

fig. 10: Diagrama manteniment

2.4.5 Hibernació

Durant el temps que dura l'exposició els organitzadors poden decidir fer una hibernació de l'exposició, és a dir tancar-la al públic temporalment. El protocol a seguir si es realitza una hibernació de l'exposició és emmagatzemar les peces en un lloc ben protegit on es pugui supervisar el seu estat periòdicament. Si es tenen algunes peces molt valuoses caldria considerar guardar-les en un lloc de confiança per tal que no puguin ser manipulades o, fins i tot, robades, entre d'altres circumstàncies especials. El transport de les peces ho realitzaria una empresa externa.

Depèn de quant temps hagi durat l'hibernació, caldrà considerar fer una reinaguració per tal de promocionar-la al públic després de tant temps de tancament i així tornar a obrir les portes de l'exposició amb un número suficient de visitants.

Els actors que participen en aquest procés d'hibernació són els responsables de seguretat, transport, les entitats col·laboradores i el comissari. La seguretat serà la responsable de protegir les peces, el transport de portar-les a un lloc segur, el comissari de supervisar tota l'operació i les entitats col·laboradores de cooperar amb el tancament temporal, ja sigui contractant les empreses de seguretat i transport, com de vigilar les peces.

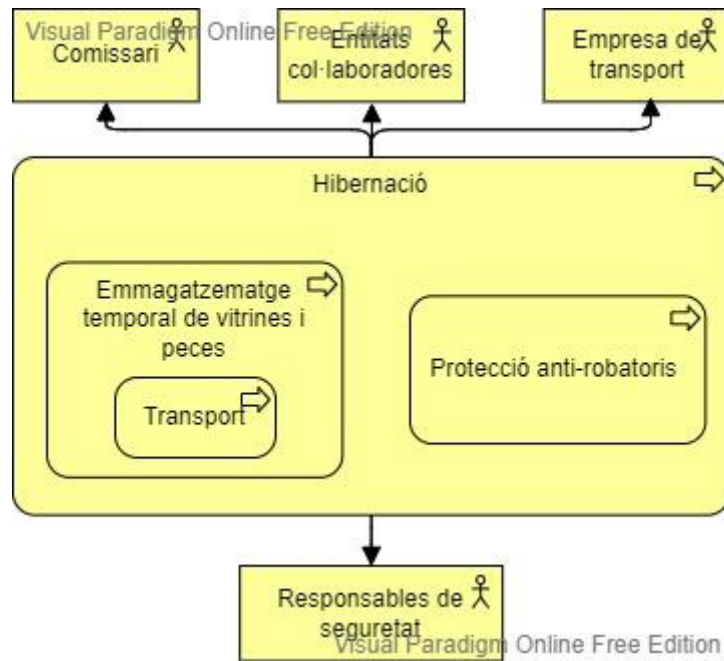

fig. 11: Diagrama hibernació

2.4.6 Prorrogar l'exposició

A banda de tancar-la temporalment, també es pot donar el cas de prorrogar l'exposició més temps del que estava previst. Els motius pel qual una pròrroga es pot plantejar és perquè l'exposició ha tingut un èxit d'assistència i es preveu que hi ha molts més visitants que vindran a veure-la. A més també es preveu que es sol·licitaran més visites guiades.

Pot passar que alguns dels propietaris no vulguin prestar les seves peces més temps del que estava previst, fet que es procedirà a la substitució de la peça o a un nou acord amb el propietari si es tracta d'una obra essencial per a l'exposició.

Els actors que s'encarreguen a organitzar aquest procés de pròrroga són el comissari, les entitats col·laboradores i organitzadores, els grups patrocinadors i les empreses asseguradores.

Aquesta pròrroga de l'exposició caldrà promocionar-la, ja sigui a les xarxes socials i webs de l'exposició i de les entitats organitzadores i col·laboradores o a la premsa, i estendre la duració de l'assegurança contractada, els contractes amb les empreses de seguretat i de patrocini.

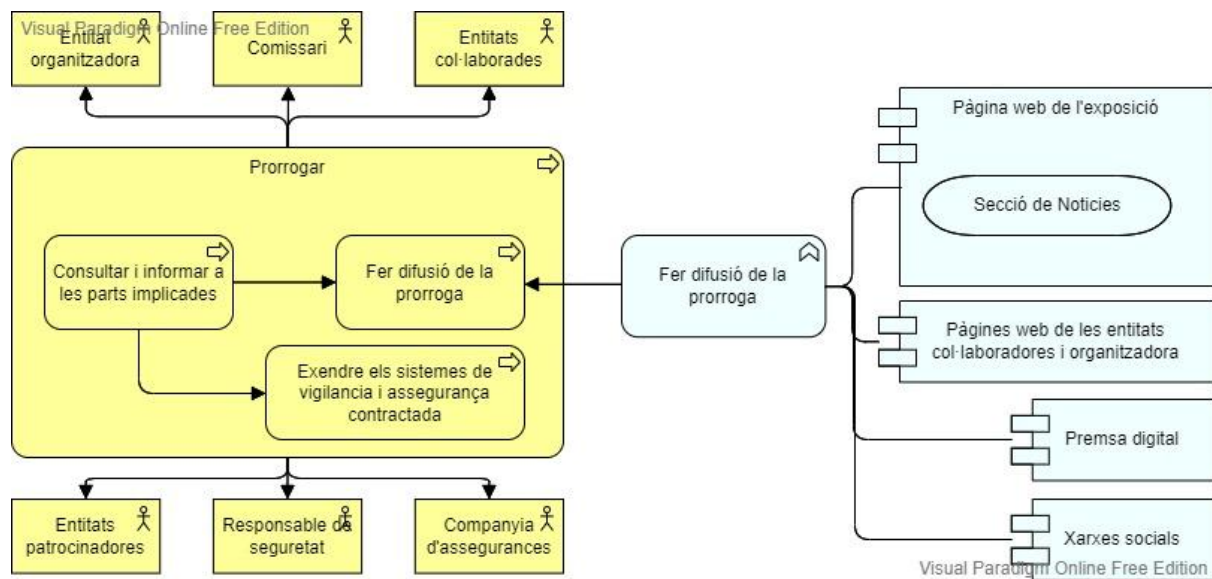

fig. 12: Diagrama pròrroga

2.4.7 Cloenda

Semblant al protocol que es realitza al procés d'inauguració, es tracta d'un event per a organitzar el tancament oficial de l'exposició. Segueix un procediment molt semblant a al de la inauguració com es pot mostrar al següent diagrama:

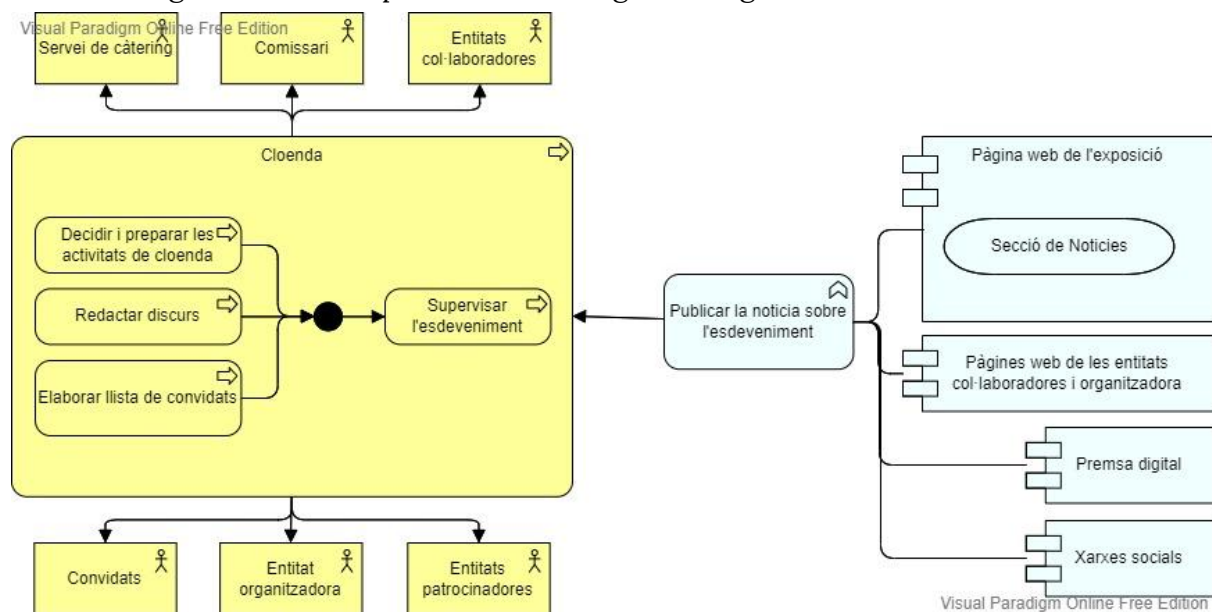

fig. 13: Diagrama cloenda

2.4.8 Tancament

Consisteix en tancar les portes de l'establiment expositiu per a posar a fi a l'exposició i començar la fase de post exposició.

Cal anunciar la data de tancament públicament (per xarxes socials i web oficial de l'exposició i de les entitats organitzadores i per la premsa) per tal que la gent que encara no hi ha pogut assistir la pugui visitar abans del tancament definitiu.

Les entitats col·laboradores i el comissari s'encarregaran d'organitzar aquest tancament i de tancar l'establiment correctament.

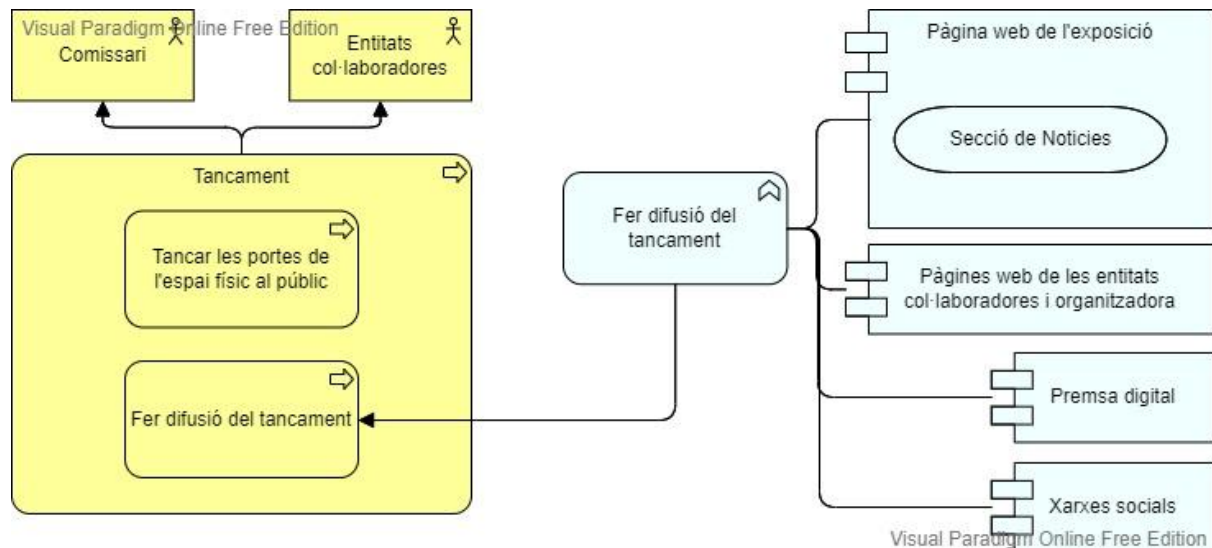

fig. 14: Diagrama tancament

2.5 Post exposició

Aquesta fase es realitza després del tancament oficial de l'exposició i consta dels processos de desmuntatge, emmagatzematge, devolució i, finalment, cal fer una retrospectiva de totes les fases realitzades. Un cop acabada aquesta fase l'exposició queda totalment conclosa.

2.5.1 Desmuntatge, emmagatzematge i devolució

Aquestes tres fases: desmuntatge, emmagatzematge i devolució les hem definit totes juntes ja que van molt vinculades entre elles. En primer lloc es realitza el desmuntatge i, seguidament, l'emmagatzematge i devolució de les peces.

El desmuntatge consisteix en deixar les instal·lacions expositives tal i com estaven en un principi, és a dir, abans de la primera fase de pre exposició. Aquest procés consisteix en retirar totes les peces i immobiliari que s'ha emprat per a realitzar l'exposició, és a dir, vitrines, mobles, panells informatius, quadres, etc.

Tot aquest procés s'ha de realitzar en unes hores concretes per tal de no estorbar al personal que hi treballa, per tant molt probablement s'haurà de realitzar fora de l'horari laboral habitual, és a dir, quan no s'estigui exposant al públic. S'encarregarà de supervisar-la el comissari juntament amb els responsables del muntatge.

Seguidament, un cop desmuntat, es realitzarà l'emmagatzematge o la devolució de les peces i material emprat per a fer l'exposició. Pel que fa a les peces, s'hauran de retornar als respectius propietaris, acordant amb ells el dia i lloc per a fer la devolució. Per altra banda, el material propi de les organitzacions participants a l'exposició, s'emmagatzemarà per a altres usos o, potser per a altres exposicions.

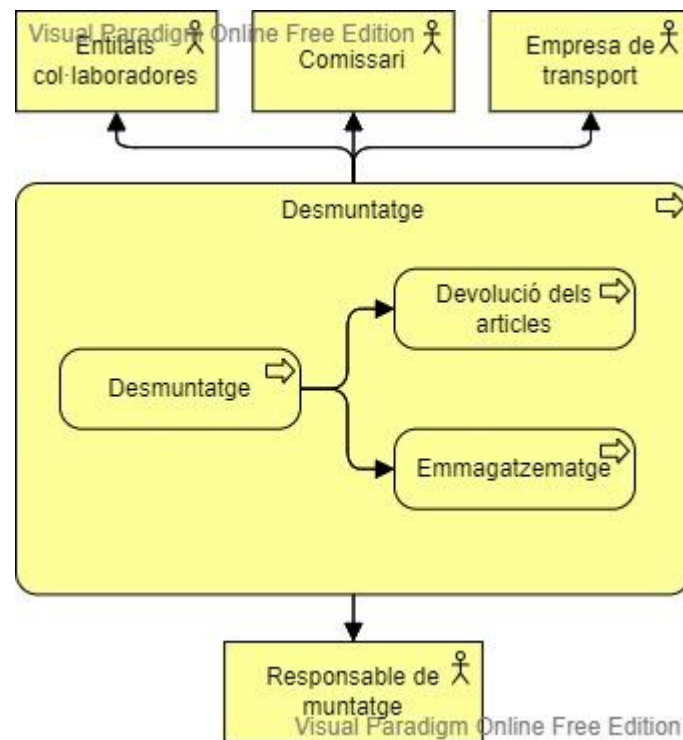

fig. 15: Diagrama Desmuntatge, emmagatzematge i devolució

2.5.2 Retrospectiva

Aquesta fase es tracta d'anotar tot el que s'ha realitzat correctament o no al llarg de tots els processos de cadascuna de les fases que s'ha dividit l'organització de l'exposició. És una part essencial per tal de tenir una referència per a futures exposicions que es vulguin realitzar.

D'aquestes anotacions en sortirà una documentació, realitzada pel comissari i les entitats col·laboradores i organitzadores amb uns certs continguts:

- Estudi de les dades d'afluència a l'establiment expositiu, és a dir, quants visitants han vingut a veure l'exposició cada dia i en certes hores.
- Com s'ha organitzat la gestió de visites i quins avantatges i inconvenients hi ha hagut al llarg del període expositiu en aquest aspecte.
- Anàlisi de les crítiques de la premsa i de les xarxes socials.
- Anàlisi del *feedback* que han donat els visitants a l'exposició.
- Autoavaluació general de l'exposició per part dels integrants de les entitats i el comissari analitzant tot el que s'ha realitzat i què es pot millorar per a futures exposicions.

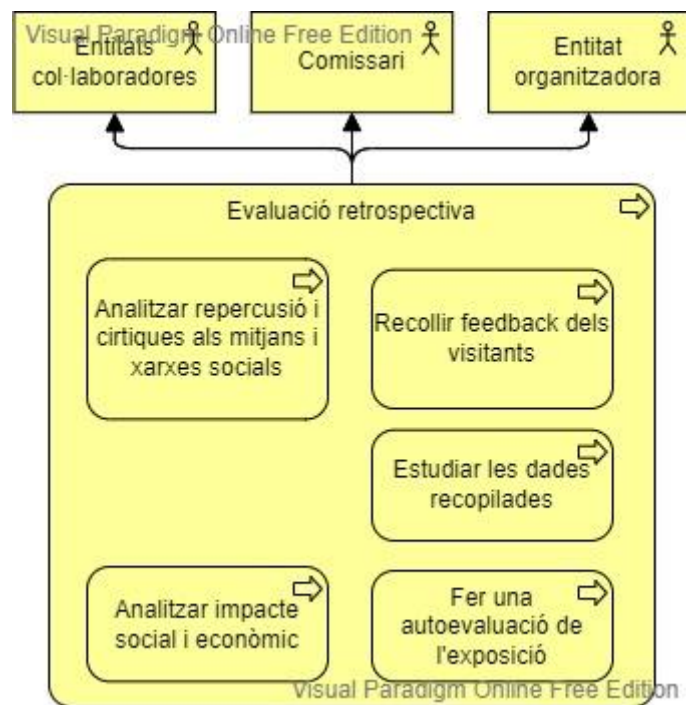

fig. 16: Diagrama sobre l'evaluació retrospectiva

3. Referències

- Wikipedia. Exposición [en línia]. [Consulta: 26 setembre de 2022]. Disponible a: <<https://es.wikipedia.org/wiki/Exposici%C3%B3n>>
- Wikipedia. Enterprise Architect (software) [en línia]. [Consulta: 27 setembre 2022]. Disponible a: <[https://en.wikipedia.org/wiki/Enterprise_Architect_\(software\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Enterprise_Architect_(software))>
- The Open Group. Archimate Specification [en línia]. [Consulta: 27 setembre 2022]. Disponible a: <<https://pubs.opengroup.org/architecture/archimate3-doc/chap03.html>>
- Archimate. Download - Archi [en línia]. [Consulta: 27 setembre 2022] Disponible a: <<https://www.archimatetool.com/download/>>